

[Udenrigsministeren.]

søges afgjort eller løst ved andre end fredelige Midler. Til saadanne fredelige Midler hører f. Eks. Forhandling mellem Parterne, Mægling ved en tredie Magt, Voldgift, Behandling ved Forligsnævn samt Afgørelse ved Folkeforbundets Organer som f. Eks. Folkeforbundets faste Domstol i Haag og Folkeforbundsraadet. Endelig giver Art. III Reglerne om Ratifikation og Tiltrædelse, der skal staa aaben for alle Magter i Verden.

Til Forstaaelse af den enkle Tekst er det imidlertid nødvendigt at kaste et kort Blik paa Pagtens Forhistorie. Den 20. Juni f. A. foreslog Hr. Briand den amerikanske Regering at afslutte en fransk-amerikansk Venskabspagt. Selve Bestemmelserne i Udkastet til denne Pagt, som gik ud paa vedvarende Venskab mellem de to Nationer, er praktisk talt enslydende med Bestemmelserne i den verdensomfattende Pagt, som nu er blevet afsluttet. Inden Magterne dog naaede saa vidt, har der fundet en omfattende Meningsudveksling Sted, først mellem de Forenede Stater og Frankrig og derefter mellem disse Lande og de Magter, som senere efterhaanden blev kaldet til at deltage i den foreliggende Akt.

Da Mr. Kellogg i sin Svarnote af 28. December f. A. overfor den franske Regering havde fremsat sin Tanke om en Traktat mellem Hovedmagterne, hvorved der sigtedes til Storbritannien, Tyskland, Italien og Japan, blev der fra fransk Side gjort gældende, at Traktaten i denne Form alene kunde gaa ud paa at fordømme Krigen som Angrebskrig, og under den senere Noteveksling henvistes til, at det store Flertal af Magterne og deriblandt netop de fleste Hovedmagter arbejdede for Fredens Bestaaen indenfor de ved Folkeforbundet givne Rammer, og at disse Magter i Overensstemmelse med Folkeforbundspagten, Locarno-Overenskomstene og visse Konventioner om Neutralitetsgaranti havde paataget sig Forpligtelser, som medførte, at Frankrig og adskillige af de øvrige Magter ikke uden videre kunde give Afkald paa Krig. Fra amerikansk Side hævdedes herimod, at det netop maatte være stemmende med Folkeforbundspagten Aand at stræbe frem imod Fredstankens ophøjede Maal ved en almindelig Pagt om Afkald paa Krig, og at det kun vilde tjene til at svække Betydningen af denne Pagt, om Bestræbelserne for at naa dette Ideal skete med det Forbehold, at man kun enedes om at fordømme Krigen, naar den fremtræder i Form af Angrebskrig.

Efter denne indledende Meningsudveks-

ling forelagde den amerikanske Regering den 13. April i Aar sin Plan om en flersidet Traktat for de nævnte Hovedmagters Regeringer, idet den stillede dem et Traktatudkast i Overensstemmelse med Udenrigsminister Briands oprindelige Udkast til en fransk-amerikansk Pagt. Den franske Regering fremsatte umiddelbart efter — den 20. April — sit Forslag for de samme Regeringer, et Forslag, som dog — paa Grund af den nu paatænkte Traktats universelle Karakter — indeholdt forskellige Tilføjelser til Briands oprindelige Udkast. Disse Tilføjelser var Udtryk for forskellige Betragtninger, som den franske Regering allerede i en Note af 30. Marts nærmere havde gjort den amerikanske Regering bekendt med.

Disse franske, saakaldte Forbehold, der — som nævnt — fandt Udtryk i det franske Udkast, som meddeltes Magterne, tog Sigte

1) paa at bevare Parternes Ret til Krig som lovlig Selvforsvar indenfor Rammerne for de bestaaende Traktater, navnlig naar Krænkelsen af visse af Bestemmelserne i disse Traktater er ensbetydende med en fjendtlig Handling, og tillige paa fra Krigsforbudet at undtage enhver Aktion, som hidrører fra Forpligtelser i Henhold til en Traktat, som f. Eks. Folkeforbundspagten eller en anden til Folkeforbundet anmeldt Traktat,

2) paa, at de øvrige Parter *ipso facto* bør være løst fra deres Forpligtelser overfor den Stat, som krænker Traktaten, idet denne ellers vilde afskære dem fra at have frie Hænder overfor en saadan Stat,

3) paa, at det maa være en Forudsætning for Traktatens Gyldighed, at den bliver tiltraadt af alle andre Stater, idet en Stat, som er Part, ikke kan være beskyttet ved Traktaten, medmindre de andre Stater, som har Udsigt til at faa alvorlige Uoverensstemmelser med denne Stat, ogsaa er Parter i den; og endelig

4) paa, at Traktaten i ingen Henseende maa berøre Parternes Rettigheder og Forpligtelser i Medfør af tidligere indgaaede internationale Aftaler, hvorved der navnlig tænkes paa Folkeforbundspagten, Locarno-Overenskomstene og Neutralitets-Garanti-Traktater.

Af disse to Forslag — det amerikanske og det franske — fandt det amerikanske meget snart Tilslutning hos de Regeringer, som havde faaet Forslagene tilsendt, først hos Tysklands og senere hos Englands og Japans. Det franske Udkast kom imidlertid til at spille en betydelig Rolle, idet det har bidraget i væsentlig Grad til at bringe Klarhed over Traktatens Mening og Række-